

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовео комисију:

На основу члана 127 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 128 Закона о високом образовању, Наставно-научно веће на седници одржаној 26. фебруара 2104, донело је одлуку да се образује комисија за одбрану докторског рада.

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области закоју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

проф. др Јелена Филиповић, редовна професорка, Универзитет у Београду, Филолошки факултет, Шпански језик, Универзитет у Београду, датум избора у звање 30. децембар 2010, менторка,

проф. др Јулијана Вучо, редовна професорка, Универзитет у Београду, Филолошки факултет, Италијански језик, датум избора у звање 14. јул 2010, чланица,

проф. др Татјана Шотра, ванредна професорка у пензији, Универзитет у Београду, Филолошки факултет, Француски језик, чланица.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Катарина Илић Радојковић

2. Датум рођења: 06. 02. 1967., Београд, Србија

3. Датум одбране, место и назив мастер рада:

09.10.2009. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду одбранила је мастер рад са темом *Методика наставе француског језика за публику са специфичним професионалним усмерењима.*

4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:

Наука о језику.

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Настава језика струке у контексту европске образовне језичке политике

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторски рад Катарине Радојковић Илић има 286 страна, од чега 256 страна основног текста и 30 страна прилога.

Рад је организован у шест поглавља и садржи библиографију од 112 јединица.

У уводном поглављу кандидаткиња представља тему рада, наводи његове циљеве и образлаже значај спроведеног истраживања: анализа постулата европске образовне језичке политике који се могу применити на наставу страног језика у професионалном контексту.

У првом поглављу представљени су најзначајнији постулати европске образовне језичке политике: плурилингвизам, демократско грађанство (држављанство), језичка разноврсност (разноликост), интеркултурна комуникација и социјална кохезија. Анализирани су референтни документи Света Европе и институција Европске уније у којима су прокламовани најзначајнији циљеви ове политике и наведене активности европских институција и појединих међународних организација у области наставе/учења страних језика. Посебан одељак посвећен је радовима лингвиста у оквиру Одељења за језичке политике Савета Европе, као и положају и улози наставе језика струке/језика за посебне намене у европској образовној језичкој политици. У оквиру овог поглавља представљени су и најзначајнији концепти наставе/учења страних језика из *Заједничког европског референтног оквира за језике*. Такође је учињен критички осврт на европску образовну језичку политику и њену примену у пракси.

У другом поглављу хронолошки су приказани различити облици наставе француског језика струке/језика за посебне намене од двадесетих година прошлог века до данас и њихов друштвени и економски контекст. Један одељак посвећен је развоју наставе језика струке у нашој земљи од друге половине XIX века до данас. Будући да је један од циљева рада дефинисање појмова који се односе за учење језика у професионалном контексту, један одељак овог поглавља посвећен је терминолошким недоумицама које се односе на различите називе који се користе у стручној литератури, како за француски језик тако и за неке од других језика који се најчешће уче код нас, са намером да се направи јасна разлика између језика струке и језика за посебне намене.

Методолошке специфичности наставе језика струке/језика за посебне намене предмет су трећег поглавља, у оквиру кога су поједини одељци посвећени примени акционог приступа, коришћењу аутентичног наставног материјала у настави језика струке/језика за посебне намене, специфичностима евалуације и питању нивоа на коме се може предавати/учити језик намењен професионалној комуникацији. Поједини теоријски концепти илустровани су примерима из ауторкине наставне праксе.

Предмет четвртог поглавља је планирање наставе језика струке/језика за посебне намене. У овом поглављу описане су све етапе овог сложеног процеса: идентификација циља наставе, анализа профила ученика, анализа потреба ученика, прикупљање материјала и анализа дискурса, избор компетенција и наставних садржаја и избор и обрада наставног материјала и израда наставних активности. Свака од ових етапа илустрована је примерима који се наводе у стручној литератури као и примерима из ауторкине наставе праксе.

У петом поглављу приказан је конкретан пример израде програма наставе језика за посебне намене применом наведених концепата.

Шесто поглавље посвећено је емпиријском истраживању базираном на искуству ауторке у раду са ученицима правне, безбедносне и полицијске струке. Будући да настава језика струке/језика за посебне намене обухвата изузетно велики број различитих наставних ситуација: различите образовне и старосне профиле ученика, различите циљеве због којих они уче страни језик и различите просторне и временске контексте одржавања наставе, емпиријски део овог рада обухватио је три различита контекста, односно три групе полазника чије су потребе за учењем језика биле различите. Први сегмент анализе била је интензивна настава организована за официре жандармерије који су похађали курс француског језика да би се оспособили за праћење стручних курсева на француском језику, чији је програм детаљно изложен у петом поглављу овог рада. Други контекст била је настава француског језика за правнике, чија је намена била оспособљавање запослених у Министарству правде да остваре комуникацију са својим француском колегама. У трећем случају, реч је о иновативном моделу наставе језика струке у складу са постулатима европске образовне језичке политике. Овај програм наставе примењен је у факултативној настави француског језика организованој на захтев студената Факултета безбедности.

Природа и сложеност предмета истраживања указали су на неопходност комплементарног приступа у примени истраживачких техника. Због потребе да се истовремено сагледају објективни резултати које су ученици постигли али и оствари дубљи увид у њихове субјективне ставове и мишљења, приликом истраживања коришћени су различити инструменти: статистички прикази, графикони и тестови као и анкетни упитници, интервју и листе за аутоевалуацију.

У последњем, закључном поглављу изнети су најзначајнији закључци до којих се дошло током истраживања у вези са ефикасношћу примене појединих аспеката европске образовне језичке политике на планирање и наставу језика струке/језика за посебне намене а који се нарочито односе на укључивање социалингвистичких, интеркултурних и других вањезичких елемената у наставу, издвајање приоритетних компетенција у складу са потребама ученика и примену акционог приступа у настави језика струке /језика за посебне намене. Предложене су и смернице за унапређење наставе страног језика у професионалном контексту које се могу применити и на наставу за друге професионалне профиле као и на наставу других страних језика у формалном академском образовању у Србији а односе се пре свега на учење језика струке од почетног нивоа, креирање

програма наставе у складу са потребама ученика, фаворизовање плурилингвалног приступа и примену адекватних методолошких поступака.

У ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Предмет истраживања представљеног у овој дисертацији представља анализа постулата европске образовне језичке политике који се могу применити на наставу страног језика у професионалном контексту.

Истраживање своје утемељење налази у ширем социо-образовном и професионалном контексту у Србији и у Европи. Нестајање граница између европских земаља, слободно кретања робе, људи, услуга и капитала довело је до интензивирања комуникације у свим областима, од трговинске размене, преко културне сарадње, сарадње у области безбедности, размене сазнања у образовној и научној области, до заједничких размишљања око тема као што су очување човекове средине и заштита здравља људи. Све већа потреба за познавањем и коришћењем језика у професионалном окружењу у Европи допринела је порасту интересовања научника за ову област. Европска образовна језичка политика, усмерена ка образовању плурилингвалних појединаца који су способни да комуницирају на више страних језика, који познају више културних заједница и који могу да успостављају интеркултурне дијалоге у свим сферама друштвеног живота, извршила је велики утицај на дотадашњу наставну праксу у европским земљама.

Када је реч о Србији, током последњих петнаест година, учињен је значајан помак у настави страних језика уопште и он се огледа најпре у побољшању нивоа комуникативне компетенције. Међутим, у области наставе језика струке, примена постулата Европске образовне језичке политике најчешће изостаје.

У дисертацији се теми приступа из перспективе примењене лингвистике, теорије језичке политике и планирања и методике наставе страног језика као језика струке/језика за посебне намене, са следећим циљевима:

Први циљ истраживања односи се на дефинисање појмова који се односе за учење језика у професионалном контексту како би се направила јасна разлика између термина језик струке и језик за посебне намене.

Други циљ је потврђивање функционалности примене постулата европске образовне језичке политике у настави језика струке/језика за посебне намене. Овај циљ обухвата анализу ефикасности примене препорука *Заједничког европског оквира за језике* (енгл. *Common European Framework of Reference for Languages*) у планирању и настави језика струке/језика за посебне намене, укључивања социolingвистичких, интеркултурних и вањезичких елемената у наставу, као и примене акционог приступа у настави језика струке /језика за посебне намене.

Трећи циљ односи се на креирање иновативних модела наставе француског језика струке/језика за посебне намене и њихову експерименталну проверу утемељену на принципима квалитативних истраживања.

Четврти циљ односи се на дефинисање смерница за даље унапређење наставе језика струке у нашим високошколским установама а односи се пре свега на учење језика струке од почетног нивоа, креирање програма наставе у складу са потребама ученика и примену адекватних методолошких поступака.

Сprovedено емпиријско истраживање представљено у овој дисертацији успело је да у потпуности испуни све горе наведене циљеве.

У првом (теоријском) делу рада ауторка се на врло прегледан и критички начин осврће на кључне постулате европске језичке политике: плурилингвизам, демократско грађанство (држављанство), језичка разноврсност (разноликост), интеркултурна комуникација и социјална кохезија, и све то врло успешно доводи у теоријско-дидактичку везу са контекстом наставе и учења језика сврхе/језика за посебне намене.

Ауторка подвлачи да су најчешће истицани недостаци европске политике и планирања наставе језика њена идеолошка обојеност и раскорак између декларативне подршке плурилингвалној Европи, са једне стране, и недоследности у примени ових идеја (посебно јачање „великих“ језика), као и идеолошка позадина језичких политика која је у директној спрези са актуелним друштвено-политичким околностима у којима се формира и имплементира, са друге стране. Тако, рецимо, наводи на недостатке законодавне и имплементационе снаге европских докумената који се тичу језичких и језичких образовних политика. Оно што се у прво уочава је да је њихов карактер у већини случајева необавезујући и непрескриптиван, будући да је најчешће реч о препорукама, декларацијама или смерницама. Оваквом поимању доприноси и језичка концепција ових аката у којима се често користе модални глаголи као и изрази као: „ако, уколико, у складу са могућностима, ако се стекну услови“. Када је реч о мерама које институције треба да предузму, оне се у овим документима квалификују веома неодређено као „одговарајуће“ или „прикладне“ мере. Ауторка ипак закључује да је настава језика заснована на постулатима плурилингвизма и плурикултурности нужност, поготово ако се има у виду све већа мобилност становника Европе, те да у том смислу истраживања треба усмерити ка позитивним странама дате политике, поготово када је реч о њеној практичној примени и утицају на методолошки приступ у настави језика, чиме се бави емпиријско истраживање описано у овој дисертацији.

Још један теоријски део рада посвећен је прегледу историје наставе француског језика као језика струке/језика за посебне намене, који ауторка користи као студију случаја за тестирање теоријских постулата за постизање циљева истраживања. У том поглављу, ауторка даје и значајан допринос терминолошким разграничењима термина језик струке и језик за посебне намене и закључује да француски као језик струке одговара глобалном приступу једној дисциплини или професионалној области (туризам, медицина, банкарство, права, итд.) који је намењен најширој публици, док се француски за посебне намене односи на посебне случајеве, на наставу организовану за одређену групу чије су потребе прецизно дефинисане.

У наставку рада, ауторка спроводи анализу методолошких постулата и дидактичких специфичности језика струке/језика за посебне намене, полазећи од питања да ли се ова област уопште може одредити као посебна област глотодидактике и примењне лингвистике. Полазна претпоставка је да настава језика за посебне намене/језика струке није усмерена ка самом језику него превасходно ка извршавању задатака који укључују употребу језика, те да је због тога у највећем броју случајева карактеришу неке од следећих посебности:

усмеравање ка развоју појединих компетенција (на пример фокусирање на усмено изражавање или искључиво на разумевање писаног текста, или само на усмено разумевање),

непостојање унапред утврђене граматичке прогресије, комбиновање метода односно елемената различитих метода, комбиновање материјала из више уџбеника или уџбеника и аутентичних докумената, непрестано прилагођавање свих дидактичких елемената задатом циљу, стављање ученика и његових потреба у први план и прилагођавање материје и наставниковог приступа ученику.

На основу горе наведеног, постаје јасно да су циљеви овакве наставе значајно различити од оних који се појављују у општем процесу комуникативне и акционе наставе страних језика.

Како ауторка наводи, истраживачи у овој области истичу да ефикасност реализације задатака у настави језика струке/језика за посебне намене зависи од познавања професионалних и социолингвистичких компоненти више него од језичких елемената, те да се у овој врсти наставе употребљавају аутентични наставни материјали и специфични облици евалуације која најчешће није везана за наставну институцију, већ се одвија на терену где се показује способност ученика да реализује професионалне задатке (Carras et al., 2007:50). Уколико се наставни процес сагледа из перспективе дидактичког троугла (ученик, наставник, предмет) (Шотра, 2010: 87), и уколико сви елементи троугла садрже специфичности у односу на општу комуникативну наставу страних језика, намеће се закључак да је сасвим оправдано говорити о настави језика струке/језика за посебне намене као о посебној области глотодидактике. Ауторка закључује да акциони приступ, заступљен у настави страних језика уопште и интегрисана настава језика и других садржаја (енгл. *CLIL: Content and Language Integrated Learning*) могу и треба да се прилагоде методолошким потребама наставе и учења језика струке/језика за посебне намене, што и илуструје у свом емпиријском истраживању.

Ауторка формира студију случаја полазећи од претпоставке да се ефикасност наставе језика струке/језика за посебне потребе може унапредити кроз:

анализу профила ученика,
анализу њихових потреба, и јасно идентификовање циљева наставног процеса,
анализу језичких и екстра-језичких компетенција које предвиђа задатак за који се ученици припремају (у оквиру својих струка и/или професионалног усавршавања на циљном језику),
анализу врста и садржаја аутентичних језичких материјала који су предвиђени за примену у наставном процесу,

Ова студија случаја инструменталног типа (у циљу редефинирања одређених генерализација у датој научној области) представља јасно дефинисано акционо истраживање које обухвата три различита контекста, односно три групе полазника чије су потребе за учењем француског језика биле различите.

Први сегмент анализе је интензивна настава организована за официре жандармерије који су похађали курс француског језика да би се оспособили за праћење стручних курсева на француском језику у центру за обуку жандармерије у Румунији.

Други контекст је настава француског језика за правнике, чија је намена била оспособљавање запослених у Министарству правде да остваре комуникацију са својим француском колегама.

У трећем случају, реч је о иновативном моделу наставе језика струке у складу са постулатима европске образовне језичке политике. Овај програм наставе примењен је у факултативној настави француског језика организованом на захтев студената Факултета безбедности у Београду.

Акциони приступ омогућио је ауторки рада да спроведе лонгитудинално истраживање односно да дугорочно прати постигнућа ученика и да на основу повратних информација модификује и унапређује наставу. Тријангулацијом се потврђује вредност емпиријских података (опсервација, дневник наставе, екстензивни интервјуи са полазницима укрштају се са батеријом стандардизованих тестова које спроводе француски културни центри). Све ово омогућава како објективизирану евалуацију језичких компетенција полазника, тако евалуацију постигнућа наставног процеса из перспективе ученика и професорке, односно ауторке рада.

На основу резултата емпиријског акционог истраживања, ауторка закључује да полазна тачка у изради плана наставе језика струке/језика за посебне намене треба да буде што прецизнија идентификација циља наставе, анализа профила и потреба ученика. У том смислу *Заједнички европски референтни оквир за језике* може да послужи као значајни инструмент за организовање наставе према учениковим потребама, помоћу кога наставник може да одабере компетенције које су ученику потребне за извршавање одређених задатака, издвоји стратегије којима је потребно да се служи да би применио своје компетенције, направи инвентар општих компетенција и комуникативних компетенција (лингвистичких, социолингвистичких и прагматичких, укључујући интеркултурне и паралингвистичке компоненте) и конципира план наставе који у потпуности одговара потребама ученика и намени, односно циљу наставе. У дисертацији се такође истиче да у планирању наставе језика струке/језика за посебне намене треба поћи од становишта да четири компетенције нису неодвојиво повезане и да заступљеност појединих компетенција у програму наставе зависи искључиво од потреба ученика, односно од облика дискурса присутног у циљним ситуацијама. Оваква врста индивидуализације наставног процеса од кључног је значаја за постизање реално постављених циљева наставе и учења језика струке/језика за посебне намене.

Значај нејезичких елемената у настави језика струке/језика за посебне намене потврђују како претходна научна истраживања наведена у овом раду, тако и резултати самог емпиријског истраживања у коме су се на примеру испитаника полицијске и правне струке могли извести закључци о утицају нејезичких елемената на њихову говорну делатност у професионалном окружењу. Резултати првог сегмента истраживања сведоче о томе да је упознавање ученика са интеркултурним елементима који се односе на окружење у коме ће се наћи у будућности и познавање језичких обележја друштвених односа у великој мери помогло полазницима да превазиђу анксиозност која се јавља у сваком интеркултурном сусрету. Поред тога, развијање способности критичког процењивања своје и туђе културе, као и упознавање са информацијама у вези са професионалним окружењем коме припадају, помогло је ученицима да се брже адаптирају на нову средину, буду спремни да уклоне предрасуде, пробуде интересовање за упознавање и размену искустава са колегама из других земаља и развију способност да усвојена знања о другачијим културним праксама употребе у реалној комуникацији и интеракцији.

По питању односа језика струке и општег језика у оквиру наставе страног језика струке/језика за посебне намене, резултати истраживања потврдили су теоријска становишта да није довољно посветити пажњу стручној лексици, већ да програм наставе језика струке/језика за посебне намене мора да садржи елементе општег језика и да приоритет треба дати елементима општег вокабулара који су фреквентни у одређеној професионалној области. Иако су за наставу језика у професионалном контексту најзначајнија професионално и образовно подручје активности, потребе ученика скоро увек укључују и неке ситуације или делове ситуација из других подручја активности будући да се професионални контакти готово никада не свде на професионалну комуникацију и да се комуникација ретко може поделити на сегменте у коме би се искључили једни или други елементи.

Када је реч о методолошком приступу настави/учењу, ауторка се залаже се за примену методолошког приступа који би био у складу са учениковим потребама. Акциони приступ, који препоручују аутори *Заједничког европског референтног оквира за језике*, веома је ефикасан у настави језика струке/језика за посебне намене будући да мотивација ученика потиче од њихове потребе да изврше конкретне задатке у датом професионалном контексту. Применом методолошког приступа реализације задатака у настави језика струке/језика за посебне намене (енгл. *Task based language teaching and learning*), комуникација и учење остварују се испуњавањем задатака који нису искључиво језичке природе и који су посебно комплексни. Они укључују социолингвистичку компоненту (како се обратити колеги или надређеној особи), стратешку компоненту, социокултуролошку и интеркултурну компоненту (познавање средине у којој ће ученици обављати своје активности). Други разлог због кога је акциони приступ веома погодан у настави језика струке/језика за посебне намене је чињеница да је методолошки приступ реализације задатака усмерена на смисао, а не на форму. Овакав приступ, у коме се пажња ученика усредсређује на остварење задатака сличних онима који ће у будућности извршавати, а не на граматичку исправност је веома мотивишући за ученике, о чему сведоче њихови одговори на упитнике и мишљења исказана приликом интервјуа који су наведени у емпиријском делу овог рада. Поред тога, примена акционог приступа значајно утиче на њихову успешност у реализацији интеракције у професионалном окружењу јер је настава фокусирана на развој компетенција које су им потребне за извршавање реалних задатака, о чему поред резултата језичких текстова и листа за аутоевалуацију највише сведоче резултати евалуације на терену који показују да су сви полазници могли успешно да реализује све професионалне задатке који укључују употребу језика.

Истраживање такође доказује да је веома важно да евалуација такође буде усклађена са приоритетима наставе како би се избегао проблем неусклађености између приоритетних компетенција који су биле предмет наставе и испита који се у великом броју случајева своди на евалуацију језичких способности. Евалуација треба да обухвати обе компоненте: језик струке и општи језик, треба да буде интегративног типа, позитивно усмерена на процену онога што ученик може да учини уместо онога што не може.

Када је реч о уџбенику језика струке, иако је у једном броју случајева немогуће конципирати уџбеник који би одговорио на потребе ученика због чињенице да групу чине студенти са различитих студијских програма, ауторка да је у случајевима када је група хомогена по питању стручног опредељења, неопходно да наставник креира наставни материјал у складу са потребама студената и новим тенденцијама у глотодидактици.

Програм наставе језика струке изложен у оквиру трећег сегмента истраживања има поред осталог за циљ и да послужи као модел за креирање других програма наставе за друге образовне профиле и друге нивое, као и за друге стране језике и да покаже да би се понуда страних језика на високошколским установама могла проширити и на језике који нису били обухваћени претходним школовањем.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Резултати истраживања указали су на чињеницу то да су испитаници показали да су веома свесни значаја учења страних језика у професионалном контексту и потребе за развојем плурилингвалног репертоара који им омогућује активније учешће у професионалним и другим подручјима активности међународном контексту. Истраживање такође указује на значај развијања свести код ученика да сваки појединац може да научи страни језик у зависности од својих потреба. Општи закључак истраживања представљеног у овој дисертацији је да у настави језика струке/језика за посебне намене треба развијати плурилингвални приступ, према коме се компетенције из једног језика преплићу са онима из других језика које особа користи, чинећи индивидуални плурилингвални репертоар који ученик/корисник језика може током целог живота да проширује новим језицима на различитим нивоима и са различитом наменом.

Исцрпни резултати истраживања потврђују став да корелација између програма и уџбеника за стране језике има посебна обележја у односу на друге наставне предмете. Анализа спроведена у истраживању показује да се обликовање наставне секвенце обавља трансверзалним избором програмских садржаја. Наставне секвенце у појединачним уџбеницима могу се знатно разликовати по обиму и распореду грађе и по дидактичком поступку. У том смислу, корелација је суштински другачија јер програм без уџбеника не може да послужи као смерница за спровођење наставе.

Резултати истраживања указују и на потребу да се у оквиру школског система уваже битна обележја страног језика као наставног предмета. Кандидат сматра да би израда уџбеника, одобравање, рецензирање и вредновање уџбеника, избор уџбеника, планирање и реализација наставе биле области у којима би требало успоставити јасније циљеве, дајући предлоге за измену постојећих процедура и докумената.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Кандидаткиња Катарина Илић Радојковић својим докторским радом обрадила је значајну тему до сада није била истраживана у изучавању наставе страних језика у Србији. Резултати докторског рада на тему НАСТАВА ЈЕЗИКА СТРУКЕ/ЈЕЗИКА ЗА ПОСЕБНЕ НАМЕНЕ У КОНТЕКСТУ САВРЕМЕНЕ ЕВРОПСКЕ ЈЕЗИЧКЕ ПОЛИТИКЕ, потврђује да значај наставе језика струке/језика за посебне намене у савременом професионалном и образовном контексту, те потребу за развојем свих аспеката глотодидактике језика струке/језика за посебне намене као специфичне научно-педагошке и методичке области примењне лингвистике.

IX ПРЕДЛОГ:

Похваљујући истрајан и приљежан рад кандидаткиње који је довео до резултата који ће бити релевантна литература у даљем истраживању односа језичких образовних политика и различитих потреба и циљева наставе страних језика у конкретним образовним и професионалним контекстима, са задовољством предлажемо Већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да рукопис под насловом НАСТАВА ЈЕЗИКА СТРУКЕ/ЈЕЗИКА ЗА ПОСЕБНЕ НАМЕНЕ У КОНТЕКСТУ САВРЕМЕНЕ ЕВРОПСКЕ ЈЕЗИЧКЕ ПОЛИТИКЕ прихвати као докторски рад који испуњава све услове предвиђене законом, а кандидаткињу Катарину Илић Радојковић позове на усмену одбрану.

У Београду, 18. марта, 2014.

КОМИСИЈА:

проф. др Јелена Филиповић, редовна професорка, Универзитет у Београду,
Филолошки факултет

проф. др Јулијана Вучо, редовна професорка, Универзитет у Београду,
Филолошки факултет

проф. др Татјана Шотра, ванредна професорка у пензији, Универзитет у
Београду, Филолошки факултет